

PROLOOG

14 februari

Er lag nog één puur chocolaatje in het hartvormige doosje te wachten tot iemand het in zijn mond zou stoppen. Amber leek er geen behoefte aan te hebben en keek er zelfs niet naar. Ze richtte de afstandsbediening op de dvd-speler waardoor het laatje open gleed en ze de dvd van *The Horse Boy* voorzichtig terug in het doosje kon stoppen. Daarna drukte ze een kus op de voorkant. ‘Dag Rowan. Morgen nog een keer.’

‘Voor die man en dat jongetje zou ik mijn huis en haar opgeven,’ zwijmelde Gwen, dol op zoetheid, met een schuin oog op de enig overgebleven bonbon. ‘Wat een film. Wat een mooi jochie! Wat een vader! En zo bevlogen.’

‘Ik wist niet dat autisme zo heftig kon zijn. Behalve dan zoals bij Rainman. Ik ken eigenlijk niemand met zoiets.’

Ze hadden de documentaire eerder die dag bij Engels gekeken en moesten er een presentatie over maken ter voorbereiding op hun mondelinge eindexamen. Gwen was zoals gebruikelijk zonder te aarzelen op hun leraar afgestapt met de vraag of ze de dvd mocht lenen omdat ze hem nog eens wilde zien. De film ging over een jongetje met klassiek autisme dat een bijzondere band opbouwt met een paard, genaamd Betsy, en met zijn ouders vervolgens een reis naar Mongolië, het land van de wilde paarden, maakt.

Terwijl Gwen met haar gedachten nog bij de film het laatste chocolaatje in haar mond stopte, viel haar oog op de ansichtkaart met gouden vlindertjes, die op de deksel van het doosje was geplakt. De tekst aan de binnenkant was met blokletters geschreven, waardoor niet te achterhalen viel wie de schrijver was.

Amber had nogal geheimzinnig gedaan over de herkomst van het Valentijn cadeautje en tot haar eigen verrassing voelde Gwen zich al de hele dag jaloers. Dat haar vriendin geheimzinnig deed was eigenlijk nog het ergste én misschien wel de belangrijkste reden voor haar onrust, want ze hadden nog nooit iets voor elkaar verborgen gehouden. ‘Zeker weten dat je geen idee hebt van wie je die chocola en kaart hebt ge-

kregen?’ dramde ze nog eens door, de paars met groene lok van haar voorhoofd strijkend. ‘Je zou het me toch wel vertellen als het zo was?’

‘Nogmaals, hij zat na gym opeens in mijn rugzak. Dus nee, ik weet het niet.’ Amber wikkelde een haarlok om haar wijsvinger en stopte het puntje vervolgens in haar mond.

‘Weet je zeker dat het niet van Brian was? Je zit te friemelen.’

‘Heel zeker.’ Amber trok haar vinger weg en de blonde lok viel voor haar oog. ‘Zal ik je nagels lakken? Ik heb dat flesje dat ik voor mijn verjaardag heb gekregen nog helemaal niet uitgetprobeerd. Je weet wel, de kleur die jij zo mooi vond.’

Gwen wreef eens over de knobbel op haar neus die altijd leek te kriebelen als ze zich onprettig voelde. ‘Wij zouden elkaar toch altijd de waarheid vertellen, hè?’ merkte ze op. ‘Onze vriendschap is duizend keer meer waard dan een vriendje, toch?’

Amber rommelde in haar toilettas en legde de weinige make up spullen die ze bezat op haar bed. ‘Tuurlijk. Niemand komt tussen ons, Gwennie.’

‘Ik kan niet te laat naar huis, Am, want Brenna showt haar vriendje.’

‘Echt, Brenna? Een vriendje? Wat leuk voor haar. Is het serieus? Wat is het voor iemand?’

‘Ze doet vreselijk geheimzinnig. Ik heb hem nog nooit ontmoet, ze zien elkaar alleen in de trein, volgens mij. Maar ze doet alsof hij haar grote liefde is.’ Gwens ogen stonden stormachtig. ‘Papa en mam vinden het geweldig. Als hij wordt goedgekeurd, gaan ze meteen een trouwjurk voor hun oogappeltje kopen.’

‘Hoe heet hij en wat doet hij? Studeert hij ook? En gaan ze het hem moeilijk maken, vanavond?’

‘Het zal wel niks wezen. Ik noem hem Eikel.’ Hoewel ze amper iets wist over de jongen vond ze het nodig zich laatdunkend over hem uit te laten. De stakker wist niet wat hem bij haar familie te wachten stond. Het was maar de vraag of hij de tumultueuze vuurdoop kon doorstaan. De laatste twee vriendinnen van haar oudste broer Liam waren al snel daarna afgehaakt. Ze hoopte maar dat de knul van bier hield, want dat werd bij haar thuis overvloedig gedronken en was een soort van

maatgevend. ‘Hij leert voor boer. Boeiende gespreksonderwerpen zal dat opleveren.’

‘Boer is toch een mooi beroep,’ bracht Amber er voorzichtig tegenin. ‘Met dieren en lammetjes en zo. En als hij aardig is voor je zus... Hij moet iets ridderlijks hebben als hij wat voor haar voelt. En zij voor hem.’

‘Boeren zijn niet romantisch. Die moeten vroeg op en gaan om acht uur ’s avonds al naar bed. Ik heb geen zin er verder over na te denken. Laten we elkaars teennagels lakken, dat kan nog wel.’ Gwen trok haar schoenen en sokken uit. ‘Als ik een vriendje heb, wil ik dat het spettert en bol staat van de romantiek en humor. Dan ga ik met hem reizen, druiven plukken in Australië, paardrijden in Mongolië. Ik wil iemand die liedjes voor me schrijft. Ik wil iemand met wie ik een opwindend leven kan leiden. Iemand die me iedere dag aan het lachen maakt. Maar ook iemand die mijn tranen droogt als ik verdrietig ben.’

‘Dat willen we allemaal. Ik ben nu zo’n mooi boek aan het lezen, niet voor de lijst natuurlijk... maar het gaat over twee meisjes die verliefd worden op dezelfde jongen. En ze weten het niet van elkaar.’

‘Belachelijk. Hoe kunnen ze dat nou niet van elkaar weten? Wat zijn dat voor vriendinnen? En wat is het voor loser die het met twee vrouwen doet? Dan ben je toch volkomen geschift, niet dan?’

‘Je zou het moeten lezen. Het is heel lastig als je gevoel iets anders zegt dan je verstand. Ik begrijp ze alle drie wel, Gwen.’

In haar optiek was dat onmogelijk. ‘Not my cup of tea,’ antwoordde ze op deftige toon. ‘Ik ben in de nieuwste van Stephen King aan het lezen. En ik ga trouwens eerst zorgen voor een geweldige carrière.’

Ze deden hun voeten samen ...